

**Conclusies van de Advocaat-Generaal**  
**K. ROEMER**

*Vertaald uit het Duits*



## INHOUD

	blz.
<b>I – Procesverloop en conclusies van partijen . . . . .</b>	<b>262</b>
<b>II – Ten aanzien van het recht . . . . .</b>	<b>264</b>
1. Werd het beroep tijdig ingesteld? . . . . .	264
2. Bevoegdheid tot het instellen van beroep . . . . .	265
3. Omvang van het beroepsrecht . . . . .	268
4. Noodzaak der verzochte opschorting . . . . .	269
a) de noodzaak rechtens . . . . .	270
b) de feitelijke noodzaak . . . . .	271
<b>III – Conclusie . . . . .</b>	<b>272</b>

*Mijnheer de Voorzitter, mijne heren Rechters,*

Aan het einde van de mondelinge behandeling der Zaak No. 18-1957, Firma J. Nold KG te Darmstadt tegen Hoge Autoriteit, waarin de vertegenwoordigers van partijen op 12 november 1957 hebben gepleit, rust op mij thans de taak overeenkomstig artikel 11 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie

„in het openbaar, in volkomen onpartijdigheid en onafhankelijkheid, mondelinge en met redenen omklede conclusies voor te dragen.”

Deze conclusies moeten in overeenstemming zijn met de, zowel feitelijk als rechtens, summier aard der procesvoering. Ik moge allereerst het procesverloop en de conclusies van partijen resumeren.

#### I — PROCESVERLOOP EN CONCLUSIES VAN PARTIJEN

Op 26 september 1957 werd namens de Firma J. Nold, Kohlen- und Baustoffgrosshandlung, te Darmstadt bij het Hof van Justitie een beroep aanhangig gemaakt tegen de Hoge Autoriteit en de drie Verkoopkantoren voor Ruhrkolen. Voor zover het beroep gericht is tegen de Hoge Autoriteit wordt geconcludeerd tot nietigverklaring van haar Beschikkingen Nos. 16, 17, 18 en 19-57 de dato 26 juli 1957.

Op 3 oktober 1957 werd bij bijzondere akte aan de Voorzitter van het Hof opschorting van de tenuitvoerlegging der bestreden Beschikkingen verzocht. De ten deze toepasselijke procesregels zijn die van de artikelen 59 van het Verdrag en 33 van het Statuut van het Hof van Justitie en de artikelen 63-68 van het Reglement van het Hof van Justitie. De Voorzitter heeft overeenkomstig artikel 66 van het Reglement het verzoek ter fine van onderzoek en berechting naar het Hof verwezen. Het Hof heeft daarop de mondelinge behandeling van het verzoek gelast; deze ving op 12 november aan en wordt thans met mijn conclusies afgesloten.

*Verzoekster* heeft desgevraagd bij de mondelinge behandeling haar verzoek subsidiair beperkt in dier voege, dat de opschorting der tenuitvoerlegging van de bestreden Beschikkingen slechts wordt verzocht wat betreft de daarin vervatte handelsregeling. Als grond voert zij aan, dat de Firma Nold tot dusver als groothandelaar in de eerste hand Ruhrkolen heeft betrokken en dat de drie

Verkoopkantoren voor Ruhrkolen met een beroep op voornoemde handelsregeling hebben geweigerd verder rechtstreeks te leveren. De eisende partij ziet in deze handelsregeling een discriminatie te haren opzichte; bij de mondelinge behandeling beriep zij zich voorts op „détournement de pouvoir” en onvoldoende motivering der Beschikkingen. Verzoekster motiveert tenslotte de dringende noodzaak der gevorderde opschorting met de bewering dat de Firma Nold anders door het verlies harer clientèle een onherstelbare schade zou lijden, waardoor zij met ondergang wordt bedreigd.

*De Hoge Autoriteit* concludeert tot afwijzing van het verzoek. Zij is van oordeel, dat aan de Firma Nold als handelonderneming — die bij de in de bestreden Beschikkingen goedgekeurde overeenkomsten geen partij is — een beroepsrecht niet toekomt en mitsdien evenmin het recht de voorlopige opschorting der tenuitvoerlegging te verzoeken. Ten tweede voert zij aan, dat het beroep niet gegrond is en dat het verzoek tot opschorting niet tot het door de eisende partij gewilde resultaat kan leiden. Bij de mondelinge behandeling heeft de Hoge Autoriteit voorts nog betoogd, dat het beroep wegens overschrijding van de gestelde termijn niet-ontvankelijk is; tenslotte heeft zij ontkend, dat de Firma Nold haar groothandelsbedrijf niet zou kunnen voortzetten. Zij acht overlegging noodzakelijk van de cijfers betreffende de omzet van kolen binnen het gebied waarvoor de overeenkomsten gelden, alsmede de cijfers van de omzet van Ruhrkolen en een vergelijking van deze cijfers met die van de handelsregeling over de laatste jaren; de Hoge Autoriteit biedt voorts aan deze cijfers te produceren, voor zover de Firma Nold die niet zelf verschaft. Verzoekster antwoordt daarop, dat zij niet gehouden is tot overlegging van haar omzetcijfers; kennisneming daarvan door het Hof is niet nodig, daar zij als groothandelaar in de eerste hand aan de kolenverkoop heeft deelgenomen, ongeacht de omvang van haar omzet; niettemin verklaart zij zich bereid tot schriftelijke mededeling van bedoelde cijfers, indien het Hof zulks verlangt.

Voor de overige beweringen van partijen moge ik verwijzen naar de gewisselde stukken en het proces-verbaal der mondelinge behandeling; zo nodig zal ik op enkele punten nader ingaan bij de beoordeling in rechte.

## II — TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Bij de beoordeling rechtens van het verzoek mag niet uit het oog verloren worden, dat het hier een versnelde en verkorte procedure betreft, welke een voorlopige — niet op de hoofdzaak prejudiciërende — maatregel tot voorwerp heeft. Het Reglement van het Hof van Justitie verlangt dan ook blijkens artikel 63, lid 3, slechts het aannemelijk maken en niet het volledige bewijs van de noodzaak der verzochte opschorting, zowel feitelijk als rechtens. Indien verzoekster ter motivering van haar verzoek reeds naar het beroep in de hoofdzaak verwijst, zo kan niettemin in deze procedure geenszins een behandeling van het hoofdgeding plaatsvinden en mag op de daarin opgeworpen feitelijke en rechtsvragen niet definitief worden beslist.

1. *Werd het beroep tijdig ingesteld?*

De Hoge Autoriteit voert aan, dat het onderhavige verzoek reeds niet-ontvankelijk is op de enkele grond, dat het beroep in de hoofdzaak niet tijdig werd ingesteld. Op dit punt stelt zij, dat het beroep werd ingesteld krachtens een op 25 september 1957 door de heer E. Nold ondertekende volmacht; de heer E. Nold zou op bedoeld tijdstip in geen enkele rechtsverhouding hebben gestaan tot de Firma, welke als eisende partij wordt aangeduid, zoals zou blijken uit het uittreksel uit het Handelsregister van 15 oktober 1957. Verzoekster antwoordt hierop, dat de heer E. Nold *te allen tijde* gemachtigd was om namens de Firma te handelen; zij wijst er hierbij op, dat de Verkoopkantoren van het Ruhrgebied met haar onderhandeld hebben.

Het komt mij voor, dat hiermede een vraag wordt opgeworpen, welke bij de behandeling van het hoofdgeding beslist moet worden. Daarbij zal gelet dienen te worden op het feit, dat de eisende Firma blijkens het Handelsregister ten tijde van het aanhangig maken van het beroep krachtens de wet was ontbonden en geen wettelijke vertegenwoordiger meer had. Voor het onderhavige proces schijnt mij de omstandigheid voldoende, dat een eerder ingesteld beroep in de hoofdzaak aanhangig is en dat hiermede aan het vereiste van artikel 63, lid 1, van het Reglement van het Hof van Justitie is voldaan.

## 2. *Bevoegdheid tot het instellen van beroep*

Wij komen dus thans tot de vraag: „Blijkt van een bevoegdheid tot het instellen van beroep?”

Deze tweede door de Hoge Autoriteit opgeworpen exceptie — het ontbreken van procesbevoegdheid — is van peremptoire aard. In de onderhavige zaak dient de procesbevoegdheid ambtshalve te worden onderzocht. Beide partijen verzoeken gelijkelijk, dat deze prealabele vraag zal worden beslist.

De procesbevoegdheid moet volgens het Verdrag beoordeeld worden naar de hoedanigheden van de eiser en naar de aard der bestreden Beschikkingen. Ook wanneer bedoelde hoedanigheden geen beletsel vormen voor een beroepsrecht, zo kan de strekking van dit recht variëren naargelang van de aard der bestreden Beschikkingen. De eiser bezit niet zonder meer de procesbevoegdheid welke bij de artikelen 33 en volgende van het Verdrag zijn toegekend. Door de artikelen 80, 65 en 66 van het Verdrag wordt het aan producerende ondernemingen toekomende beroepsrecht uitgebreid tot de ondernemingen welke hun bedrijf maken van de distributie. Na eerstgenoemde ondernemingen als ondernemingen in de zin van het Verdrag gekwalificeerd te hebben, bepaalt artikel 80 van het Verdrag, Duitse tekst, het volgende:

„Was die Artikel 65 und 66 sowie die zu ihrer Anwendung erforderlichen Auskünfte und die ihretwegen erhobenen Klagen anbelangt, so sind Unternehmen im Sinne dieses Vertrages ferner diejenigen Unternehmen, die gewerbsmäßig eine Vertriebstätigkeit ausüben mit Ausnahme des Verkaufs an Haushaltungen oder an Kleingewerbetreibende.”

De dienovereenkomstige Franse tekst luidt:

„... en outre, en ce qui concerne les articles 65 et 66, ainsi que les informations requises pour leur application et les recours formés à leur occasion, les entreprises ou organismes qui exercent habituellement une activité de distribution autre que la vente aux consommateurs domestiques ou à l'artisanat”.

Het komt mij voor, dat een nauwkeurige taalkundige en grammaticale bestudering en interpretatie van de Franse tekst leert,

dat de woorden „à leur occasion” — „les recours formés à leur occasion” — niet slaan op de woorden „les informations requises”, doch op „leur application”, dus op „l’application des articles 65 et 66”. Deze op de Franse tekst steunende opvatting beantwoordt aan de letter en de innerlijke betekenis van de Duitse tekst. Wat volgt hieruit?

Verzoekster stelt, dat zij het bedrijf van groothandelaar uitoefent. Aldus rijst de vraag, of het hier een beroep betreft ex artikelen 65 en 66 — in de Franse tekst: „recours formé à leur occasion” — in de zin van artikel 80 van het Verdrag. De bestreden Beschikkingen zijn ontheffingsbeschikkingen door de Hoge Autoriteit krachtens artikel 65 gegeven, voor de gemeenschappelijke verkoop wat de Verkoopkantoren voor Ruhrkolen betreft en voor de gemeenschappelijke inkoop wat de „Oberrheinische Kohle-Union” betreft. Een belangrijk bestanddeel van deze Beschikkingen wordt gevormd door de handelsregeling. Daarin wordt aan de hand van algemene en objectieve criteria bepaald, aan welke groothandelaren rechtstreeks geleverd wordt en dientengevolge tevens welke handelaren van de directe bevoorrading door de Verkoopkantoren voor Ruhrkolen zijn uitgesloten. Het is deze regeling die het kernpunt vormt van dit geschil.

De verwijzing naar het beginsel van artikel 19 van de Grondwet der Duitse Bundesrepubliek met betrekking tot het beroepsrecht en de rechten, welke de verzoekster daaruit voor het ressort van haar eigen land afleidt, gaat naar mijn mening niet op, daar dit deel der nationale Grondwet rechtens geen normatieve werking kan hebben ten aanzien van het supra-nationale E.G.K.S.-Verdrag. Voorts meen ik, dat verzoekster op deze grondwettelijke bepaling in de mondelinge behandeling — zulks in tegenstelling tot de schriftelijke behandeling — slechts een beroep heeft gedaan ter interpretatie van het hier alléén toepasselijke recht der Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal.

De Hoge Autoriteit beroept zich in haar verweer op 's Hof's vonnis in de zaken 8 en 10-54 en verdedigt een restrictieve interpretatie van artikel 80 in die zin, dat slechts zij, die bij een overeenkomst of een afspraak betrokken zijn, een beroepsrecht hebben; immers, zo zegt zij, de uitbreiding van het beroepsrecht tot groothandelsondernemingen is het correlaat van de uitbreiding



van de bevoegdheden der Hoge Autoriteit op dit punt. Bovendien zouden de door de handelsregeling gelijkelijk getroffen verbruikers in geen geval een beroepsrecht hebben.

Hierbij moge ik het volgende opmerken: in de zaken 8 en 10-54 ging het om verbruikers, niet om handelaren; bovendien raakten deze processen niet gevallen van de artikelen 65 en 66. Uit de tekst van artikel 80 volgt niet, dat slechts zij die rechtstreeks bij de kartelafspraken betrokken zijn een beroepsrecht zouden hebben. Laatstbedoelden behoeven niet — gelijk de eisende partij terecht heeft betoogd — bij de ontheffingsprocedure ter zake van de door hen aan de Hoge Autoriteit gerichte verzoeken in het algemeen een rechtsbescherming in de vorm van een beroep. Niettemin is het denkbaar, dat ook hij, die bij een goedgekeurde afspraak partij is, een grond tot beroep zou zien in een mogelijk aan de ontheffing verbonden last. Evenzeer is het denkbaar, dat de ontheffing in zodanige vorm wordt gegeven, dat een handelaar die aan de afspraak wenst deel te nemen, wordt uitgesloten. Aan zulk een — wellicht ten onrechte niet toegelaten — handelaar zal in elk geval een beroepsrecht niet kunnen worden ontzegd. Een andere vraag is, of een handelaar, die — gezien de objectieve criteria, welke de Hoge Autoriteit op grond ener waardering van algemeen-economische feiten en omstandigheden en de daaruit voortvloeiende algemene situatie heeft gesteld — voor deelneming aan de afspraak niet in aanmerking komt en die geen pogingen heeft gedaan tot die afspraak te worden toegelaten, niettemin het beroepsrecht bezit.

Intussen moet eveneens worden gewezen op het feit, dat de Hoge Autoriteit door het verlenen van ontheffing voor een omzetregeling — in casu die van de Verkoopkantoren voor Ruhrkolen — bevoegdheden uitoefent, welke van beslissende invloed zijn op de deelneming van handelondernemingen aan het economisch verkeer. Daarentegen worden de verbruikers in het algemeen slechts indirect — in ieder geval niet op gelijke voet als de handelondernemingen — getroffen. De handelsregeling belet de verbruikers niet naar eigen keuze bij een groothandelaar in de eerste of tweede hand, dan wel bij een detaillist te betrekken. Ten aanzien van de bijzondere positie der grote industriële verbruikers kan slechts worden gezegd, dat de handelsregeling weliswaar te hunnen aanzien bepalingen bevat — artikel 5 der Beschikkingen 5, 6 en 7-56 —

doch dat deze hen slechts dán direct zouden treffen, indien deze handelsregeling zou bepalen, dat zij slechts rechtstreeks mogen betrekken. Zodanige beperking is evenwel niet gegeven, daar zij, naar keuze, van de groothandelaren in de eerste hand of bij de Verkoopkantoren voor Ruhrkolen mogen afnemen.

Op grond van deze overwegingen meen ik dan ook, dat aan de verkoopondernemingen, welke door de handelsregeling als rechtstreekse afnemers worden uitgesloten, het beroepsrecht toekomt. Hieruit volgt, dat zij eveneens het recht hebben opschorting van de tenuitvoerlegging te verzoeken. De door mij gekozen oplossing wordt door de tekst gedekt; zij schijnt mij ook gerechtvaardigd gezien de feitelijke situatie. Derhalve moet worden aangenomen, dat verzoekster de opschorting van de tenuitvoerlegging van beschikkingen als de onderhavige mag verzoeken.

### 3. *Omvang van het beroepsrecht*

De omvang van het aldus vastgestelde beroepsrecht moet worden bepaald naargelang van de bestreden Beschikkingen. Deze vraag dient thans te worden behandeld, daar zij ook voor het verzoek tot opschorting, en met name voor de beoordeling rechtens van de beweerde noodzaak der gevraagde voorziening, van betekenis kan zijn.

De eisende partij in de hoofdzaak stelt zich blijkbaar op het standpunt, dat zij met een algemene beschikking te doen heeft; immers, zij grondt haar beroep op een „détournement de pouvoir” te haren opzichte. Deze opvatting is juist. Indien de onderhavige Beschikking van de Hoge Autoriteit al van individuele aard is ten aanzien van de ondernemingen, welke haar overeenkomsten aan de Hoge Autoriteit hebben voorgelegd, zo mag toch niet worden vergeten, dat het voorwerp dezer goedkeuring een algemene handelsregeling is, welke krachtens de door de Hoge Autoriteit verleende ontheffing op de gemeenschappelijke markt algemene toepassing vindt. Van belang is, dat het aan de individuele ontheffingsbeschikkingen verbonden gevolg — het van kracht worden der handelsregeling — van overwegend algemene aard is. Ik meen dat zo de betekenis duidelijk wordt van het argument van de Hoge Autoriteit, dat verzoekster niet bij de totstandkoming der handelsregeling was betrokken. Had de Hoge Autoriteit

zelf bij een eigen, rechtstreekse beschikking een handelsregeling uitgevaardigd, dan ware dit stellig een algemene beschikking geweest. In de handelsregeling wordt het bijzondere geval der Firma Nold ook niet geregeld; er worden algemene criteria opgesteld die haar en anderen raken.

Het doel van het beroep en van het verzoek tot opschorting is eveneens van algemene aard. Gelijk bij de mondelinge behandeling werd betoogd, beoogt verzoekster niet een speciale ontheffing voor haar persoonlijk, doch, uiteindelijk, verlenging der algemene overgangsregeling voor de tot dusver toegelaten groothandelaren in de eerste hand. Het verzoek strekt dus eveneens tot het uitlokken van een algemene maatregel.

Volgens artikel 33, 2e alinea, van het Verdrag is het beroep dus slechts ontvankelijk, indien de eisende partij een te haren opzichte begane „détournement de pouvoir” stelt. Deze beperking geldt slechts voor het beroep tot nietigverklaring: zij sluit andere mogelijkheden van rechtsbescherming niet uit. Indien de eisende partij in de hoofdzaak al — uiteraard — heeft betoogd, dat men haar niet naar de rechtspleging in haar eigen land mag verwijzen, zo blijft haar niettemin — anders dan zij meent — de mogelijkheid de geldigheid van de Beschikkingen der Hoge Autoriteit in een geding voor een nationale rechter te bestrijden en met toepassing van artikel 41 van het Verdrag een prejudiciële beslissing van Uw Hof in bedoeld nationaal proces uit te lokken.

#### 4. *Noodzaak der verzochte opschorting*

Gelijk reeds gezegd, behoort naar mijn mening in deze procedure niet te worden beslist of het beroep in de hoofdzaak — afgezien van de procesbevoegdheid — al dan niet ontvankelijk is; veeleer dienen slechts de voorwaarden voor de verzochte opschorting te worden onderzocht. Ik behoeft dus ook niet nader in te gaan op de vraag, of de bij de mondelinge behandeling voor de verzochte opschorting aangevoerde middelen van vormgebrek en „détournement de pouvoir” ontvankelijk en gegrond zijn. Wél dient bij het thans volgende onderzoek van de vraag, of de opschorting van de tenuitvoerlegging der Beschikkingen van de Hoge Autoriteit noodzakelijk is, te worden gelet op het feit, dat het verzoek betrekking heeft op een algemene maatregel.

a) De noodzaak rechtens:

Tegen de beweerde noodzaak der opschorting voert de Hoge Autoriteit aan, dat deze opschorting niet tot het door verzoekster gewilde resultaat kan leiden, namelijk om voorlopig als groot-handelaar in de eerste hand te mogen blijven betrekken. Is dit juist, dan kan de opschorting niet noodzakelijk zijn en zou het verzoek reeds op deze grond moeten worden afgewezen.

Verzoekster wenst te bereiken — gelijk zij bij de mondelinge behandeling heeft uiteengezet — dat op haar noch de criteria der Beschikkingen Nos. 5-56, 6-56, 7-56, noch die der Beschikkingen Nos. 16-57, 17-57 en 18-57 zullen worden toegepast, doch dat de overgangsregeling voor de tot dusver toegelaten groothandelaren van kracht blijft.

De Hoge Autoriteit antwoordt hierop terecht, dat de overgangsregeling niet werd opgeheven door de bestreden Beschikkingen, waarvan de opschorting der tenuitvoerlegging wordt verzocht. Bedoelde regeling was vervat in artikel 9, sub 3, der Beschikkingen 5-56, 6-56, 7-56; blijkens die bepaling gold zij tot het einde van het kolenjaar 1956-57 en mitsdien tot 31 maart 1957. Door de Beschikkingen Nos. 10-57, 11-57, 12-57 werd de overgangsregeling verlengd tot 30 juni 1957; zij trad hierna buiten werking. Gelijk uit de toelichting van verzoekster blijkt, werd haar zelfs nog tot 1 oktober 1957 geleverd. Nu niet in de Beschikkingen Nos. 16-57, 17-57, 18-57 en 19-57 de afloop der overgangsregeling werd bepaald, kan opschorting van die Beschikkingen niet tot gevolg hebben, dat deze regeling wederom van kracht wordt.

Voor het geval, dat ingevolge vernietiging of voorlopige opschorting der bestreden Beschikkingen de overgangsregeling niet automatisch wederom van kracht zou worden, heeft verzoekster betoogd, dat alsdan een „vacuüm” zou intreden, waarin de Hoge Autoriteit door wettige voorschriften moest of kon voorzien. Dit kan slechts worden verstaan in die zin, dat de beëindiging van de overgangsregeling voor de „vroegere gerechtigden” als zijnde strijdig met het Verdrag bij vonnis zou moeten worden teniet gedaan en dat de Hoge Autoriteit krachtens artikel 34 van het Verdrag ook voor de toekomst de toepassing der overgangsregeling en de toelating der „vroegere gerechtigden”, ongeacht de algemeen

geldende criteria, zou moeten voorschrijven. Een zodanig vonnis zou echter slechts kunnen worden gegeven op een vordering gericht tegen de Beschikkingen, waarbij de overgangsregeling werd beëindigd. Verzoekster had derhalve in de hoofdzaak de Beschikkingen 10-57, 11-57, 12-57 of althans artikel 9, sub 3; der Beschikkingen 5-56, 6-56, 7-56 moeten bestrijden, zulks te meer, nu geen gevolg was gegeven aan het verzoek van de Verkoopkantoren voor Ruhrkolen om de overgangsregeling in stand te laten, tot dat gedurende een geheel kolenjaar een voldoende bevoorradings zou hebben plaatsgehad. Deze bestrijding — welke mij onontbeerlijk voorkomt — is niet gevolgd; inmiddels is de termijn voor het beroep tot nietigverklaring tegen de zojuist aangeduide Beschikkingen der Hoge Autoriteit verstreken.

Ik kom derhalve tot de slotsom, dat de verzochte opschorting der Beschikkingen 16, 17, 18 en 19-57 niet tot het door verzoekster gewilde resultaat kan leiden, namelijk, dat haar — hoewel zij niet aan de algemeen toepasselijke criteria voldoet — niettemin voor het vervolg door de Verkoopkantoren voor Ruhrkolen als „vroegere gerechtigde” rechtstreeks geleverd zal worden. De verzochte opschorting kan derhalve niet noodzakelijk zijn.

*b) De feitelijke noodzaak:*

Uit het voorgaande volgt, dat een verder betoog over de feitelijke noodzaak van de opschorting achterwege kan blijven. Ik ga op deze vraag derhalve slechts summier en aanvullend in.

Het komt mij voor, dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt, dat zij in de toekomst geen kolenleveranties meer zal ontvangen en dat zij daarom met ondergang wordt bedreigd. Terecht heeft de Hoge Autoriteit gesteld, dat verzoekster haar bedrijf in ieder geval voor het Ruhrgebied als groothandelaar in de tweede hand kan voortzetten en voor de overige bekkens van het Ruhrgebied zelfs als groothandelaar in de eerste hand. Dit punt staat als onbetwist vast. Dat hiervoor wellicht een zekere commerciële heroriëntering noodzakelijk zal zijn, is een normaal verschijnsel in de concurrentie. Eveneens behoort het tot de normale ervaringen van hen, die aan de concurrentie deelnemen, dat het handhaven en verdedigen van een eenmaal op de markt verworven positie somtijds — met het oog op de toekomst — financiële offers met zich

brengt, zoals een verhoogde omzet met minder winst, en dat zulk een individuele positie in de concurrentie niet als een gevolg van een onrechtmatige belemmering mag worden beschouwd. Ten onrechte beroept verzoekster zich op het beginsel der vrije concurrentie ter ondersteuning van haar opvatting, dat zij alleen reeds op grond van het feit, dat zij gedurende geruime tijd groot-handelaar in de eerste hand voor Ruhrkolen is geweest, zulks ook voor de toekomst behoort te blijven. Uit de door verzoekster overgelegde beëdigde verklaringen — ik verwijs in het bijzonder naar bijlage 9 van het dossier — blijkt, dat de omvang der tonnagegrenzen haar evenzeer bekend was als de te verwachten reorganisatie van de „Oberrheinische Kohle-Union”.

Verzoekster heeft voorts niet voldoende aannemelijk gemaakt, dat zij, indien haar bestellingen ten volle waren uitgevoerd, de in de ontheffingsbeschikkingen aangegeven omzetten in het laatste kolenjaar zou hebben bereikt.

### III — CONCLUSIE

Ik concludeer mitsdien

**tot ongegrondverklaring en afwijzing van het verzoek tot voorlopige opschorting van de tenuitvoerlegging der Beschikkingen Nos. 16, 17, 18 en 19-57, door de Hoge Autoriteit op 26 juli 1957 gegeven, en tot veroordeling van verzoekster in de kosten van het geding.**